

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5118/2018
04.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Драган Смиљанић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., које заступа Станоје Пантелић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2529/18 од 28.06.2018. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2529/18 од 28.06.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 327/16 од 14.03.2018. године, одбијен је приговор месне ненадлежности Вишег суда у Новом Саду у односу на туженог ББ. Утврђена је ништавост признанице потписане од стране АА којом потврђује да је 05.08.2010. године примио у готовом новцу 90.000 евра као коначну уплату за куповину легално изграђене стамбене јединице површине 65м² на локацији у ... и преузео обавезу исплате месечне камате на девизна средства од 2,5% с тим да обрачун камате за случај неиспуњења обавезе не може бити краћи од 10 месеци без обзира на рок враћања примљених готовинских средстава. Ставом трећим изреке, утврђена је ништавост признанице потписане од стране АА којим потврђује без протеста и рекламације да је признао да је 05.06.2012. године примио у готовом новцу 173.600 евра којом се обавезао на месечну исплату главнице од 1.400 евра с тим што ће други део рате од 1.400 евра вратити на начин који буде усагласио са зајмодавцем. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка од 399.000,00 динара са затезном каматом од дана извршности до исплате, док је захтев тужиоца за камату на трошкове одбијен за период од дана правноснажности до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2529/18 од 28.06.2018. године, одбијена је жалба тужених и потврђена првостепена пресуда у побијаном делу којом је

тужбени захтев усвојен и одлука о трошковима поступка. Одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова састава истог.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ББ је водио књиге тужиоцевом једночланом привредном друштву које је 2008. године запало у финансијске проблеме када је тужилац захтевао од туженог ББ да пређе у ... да ради, где је тужилац радио зграду на ... у улици ..., па му је понудио два стана број .. и .. у тој згради по цени изградње од 54.000 евра за оба стана што је тужени прихватио. Цену је делом исплатио кредитом у висини од 15.000 евра подигнутим у банци у којој је радио као директор, а разлику у цени до 54.000 тужени ББ је у више наврата плаћао на руке тужиоцу, последњи пут у мају 2008. године што је унето у предуговор о купопродаји. Парцелу на којој се зграда градила тужилац је стекао заменом која није спроведена у катастру због чега је 20.11.2008. године закључен (неоверен) предуговор о купопродаји стана број ..., површине 40,67м² и стана број .., површине 36м² на првом спрату зграде у улици ... у ... између ГГ и ДД као продаваца које је по овереном пуномоћју заступао АА и туженог ББ, као купца, у коме је написано да је купац приликом потписивања предуговора исплатио купопродајну цену од 54.000 евра у целости. До закључења коначног уговора и предаје станова није дошло јер се тужени ББ није преселио у Тужилац је станове продао у јулу 2010. године за укупну цену од 96.000 евра, а туженом ББ није вратио 54.000 евра због чега је тужени ББ сачинио прву спорну признаницу коју је тужилац потписао. У њој је написано да је АА 05.08.2010. године примио у готовом новцу од ББ 90.000 евра за коначну уплату и за куповину легално изграђене стамбене јединице површине 65м² на локацији у ... број .. и да је крајњи рок за предају у својину легално изграђене стамбене јединице површине 65м² купцу 05.05.2011. године односно 10 месеци, а да за случај неиспуњења обавезе предаје стамбене јединице АА преузима обавезу исплате камате на примљена девизна средства на месечном нивоу од 2,50% за све време њиховог коришћења с тим да обрачун камате за случај неиспуњења обавезе не може бити краћи од 10 месеци без обзира на рок враћања примљених готовинских средстава. Тужени ББ 05.08.2010. године тужиоцу није исплатио никакав новчани износ, нити је уговорио са њим куповину било које стамбене јединице па ни површине од 65м² на адреси улица ... у У то време он је и даље водио књиге за тужиоцеву фирму и сва документација о пословању тужиоцеве фирме се налазила код њега у Претио је тужиоцу разним инспекцијама с обзиром да је тужиочева фирма радила и мимо легалних токова, што је био разлог да тужилац потпише признаницу. После две године, 2012. године тужени ББ је дошао код тужиоца у ... донео му другу унапред сачињену признаницу на износ од 173.600 евра и саопштио му да више није дужан

њему, већ његовом сину, туженом ВВ. У овој признаници, тужилац признаје да је 05.06.2012. године примио у готовом од ВВ девизну позајмицу у износу од 173.600 евра чији је рок враћања 12 месеци, уз обавезу да зајмодавцу сваког 05. у месецу до истека рока за враћање целокупног износа враћа по 1.400 евра о чему ће бити издата потписана одговарајућа признаница по основу којег ће бити умањена укупна обавеза. Дана 05.06.2012. године није било никакве исплате. Тужени ВВ је 2014. године тражио од тужиоца да се прекуца признаница из 2012. године и делом измени. Тужилац је потписао и трећу спорну признаницу у којој је написано да се девизна позајмица од 173.600 евра преноси на период 05.06.2014. до 05.06.2015. године и да се зајмопримац обавезује да зајмодавцу сваког 05. у месецу до истека рока за повраћај целокупног износа враћа 1.400 евра о чему ће бити издата одговарајућа признаница по основу које ће бити умањена укупна обавеза зајмодавца, да ће зајмопримац други део рате у висини од 1.400 враћати зајмодавцу на начин који буду усагласили. Тужилац АА је исплатио туженом ВВ преко "Procredit banke" 59.300 евра у периоду од 09.07.2012. до 10.06.2015. године, преко банке "Intesa" укупно 604.950,00 динара у периоду од 04.02.2015. до 22.06.2015. године, а давао му је одређене новчане износе и на руке. На основу треће спорне признанице 31.07.2015. године ВВ је тужбом захтевао враћање дуга у износу од 140.000 евра признајући да му је зајмопримац вратио 33.000 евра. Парница пред Вишим судом у Шапцу је у прекиду до окончања овог парничног поступка.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су утврдили да су оспорене признанице ништаве јер је у обе унет неистинит садржај, с обзиром да тужилац са туженим ББ никада није закључио уговор о купопродаји стана, нити је од овог туженог на име промета стамбене јединице површине 65м² у ... у ул. ... примио износ од 90.000 евра, те да обе признанице представљају симулацију тражених облигација у циљу обезбеђења јединог постојећег дуга из 2008. године у износу од 54.000 евра.

Признанице које је тужилац потписао би се, по правилном закључку нижестепених судова могле третирати као изјава тужиоца о признању дуга. Изјава о признању дуга је правни посао. Према члану 25. став 3. Закона о облигационим односима одредбе тог закона које се односе на уговоре сходно се примењују и на друге правне послове. По члану 51. истог закона свака уговорна обавеза мора имати допуштен основ (став 1). Основ је недопуштен ако је противан принудним прописима и јавном поретку или добрим обичајима (став 2). По члану 52. истог закона, ако основ не постоји или је недопуштен, уговор је ништав.

Имајући у виду утврђено чињенично стање које се у ревизији не може оспоравати (члан 407. став 2. ЗПП), према коме тужилац од тужених није примио било који новчани износ, нити је са њима у уговорном односу, то његове изјаве о признању дуга који не постоји, немају основ, због чега су по правилном закључку нижестепених судова тако дате изјаве ништаве.

Супротно ревизијским наводима, судови су у конкретном случају били овлашћени да цене садржај наведених признаница јер ове признанице не представљају јавне исправе да би се само утврђивала истинитост њихових потписника.

Осталим ревизијским наводима оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију јер ти трошкови нису били ни нужни ни неопходни за одлучивање о овом правном леку (члан 154. став 1. ЗПП).

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**